

ARGUMENTUL DRAMEI.

Întâea colonisație (descălcicare) a Românilor în Dașia Transalpină, (adecă Moldova) se făcu de Traean la anul 101 după Christos, a doua colonizare cu Domnie aș urmat de Dușele Bogdan Dragoșu la 1359.

De atunșe, în cursu de seculu, a domnit urmașii așestuî Domnu, carii, după a lor întemeitorî se numeau Dragoșii.

Pe așest temeî Elena, fia lui Stefan çelû Mare se denumește în astâ dramâ ELENA DRAGOȘU.

Elena, fia lui Stefan çelû Mare, fu mâritatâ cu Ivan, fiulû Tzarului Ivan III, din care se nâscu Dimitri; înse pârintele așestuea murind timpuriu, a urmat întrebarea; çine se fie cliromu a Coroneî Moscveî ? Dimitri, fiulû rêposatului moșteanu de Tronu, seaș Vasili, nâscut din a doua însoșire a Tzarului cu Sofia Paleologu ? Din desbaterea și aplicarea dritului, a urmatu intrigile care formease argumentul drameî prezente.

PERSOANE.

IVAN III. TZAR de Moscva.

SOFIA PALEOLOGU, a lui soție.

ELENA DRAGOȘŪ, nora lui Ivan, văduva lui Ivan Ivanoviči, mortă în etate de 32 ani.

VASIL, FIUL SOFII și a Tzarului; june de 10 ani.

DIMITRI, FIUL ELENEI și a lui IVAN IVANOVICI, june de 18 ani.

IURI, un pajă a Sofii.

USBEK MARABAN, unul din trei ambassadori a Hanului Tatar.

MIHAIL PLEȘTIEF, ambassador Tzarului Ivan.

ANCA, bătrâna doica lui Dimitrie.

UN CARÇERAR, gvardie, soldați-Streliși, popor.

Sçena urmassê în Moscva la 1504.

ELENA DRAGOȘU.

Scena reprezintă o pează înaintea Cremlinului și apoi în năuntru Castelului.

—o—

ACTUL I.

SCENA I.

ANCA (*sede pe o peatră*)

De la răsăritul până la apusul soarelui ședă pe peatra în fața acestui castel care nu învan s'a numit Cremlin, ca din cremene urdit cuprinde în el numai inimă de cremene înpe-trite! Aleă! Până acolo nu poate pătrunde suspinul meu pentru Dimitri. june neferice! pe care l'am crescut în meșul speranței soartei sale strălucite, care după drit îl aștepta pe Tronul Moscvei. O mama neferice! Victima revalităței, a jalușiei, al ambiției și a furiei Tzarinei Sofii, care, cu orgoglinul de la Bisant a adus și cohorta crimelor ce le a desfrănată asupra noastră! [Cată în giur.] Tăcere domnește împregiur, și asta cale de toți este părăsită: drumetul se ferește de ea ca de una de reu ogur care duce la peire! . . . Dina simt factură de suferință, ear noaptea visuri cumplite, măi ales așel din urmă mi'a turburat inima și a întristată viitorul! Mi se pa-

re câ orisonul se întunecă de o puternică fortună; turnul cel aurit a lui Cremlină, în a căruca vârfu în loc de cruce mi se pârea câ sta Dimitri cu crucea în mână, se pleacă spre apus, cându, aproape de surupare, sântul nostru Alecsandru Nevschi, îl rădică cu brațu puternic și îl reaseșă la locu. Oare ce poate însemna așest vis? Amar mie! Cât de deferite sunt vissurile de cele a eve, care și așeste sestrecoară ca un vis lungu amêstecat de plăceri și de plânsuri.

(Dar eacă Carșerarul treșe . . .)

SCENA II.

ANCA și CARȘERARUL.

(Carșele treșe cu un finar si un panier de merinde.)

ANCA.

Stă un picu, aibi compatimire cu o bătrână care nuți șere de cât un sentimentu de omenire.

CARȘERARUL.

Oare omenire se fie? Deacă mă reșii aișe ca se mai întărđiū a dușe merinde prișonerulu Dimitri, care de ieri încă nimicā nu a māncat niși bāutū?

ANCA.

Dar oare nu va respunde înaintea lui D-deū așelū șe prin lipsa nutrimentulu mai apassā și prelungește pātimirea unuī une inoșent? Înșgerul scū apārātor i va trimete, o māngāere

CARȘERARUL.

Eū nu am a respunde de cât înaintea mai marelū meu ca sēmī plinescū datorია, pentru altele respunde elū însul.

ANCA.

Ești omă și părinte, nu lipsi de o mângâere pe încarțeratul, a lui înger te va recompensa deacă îi duce o scrisoare deschisă, care cu lacrimi îi trimete mama sa. (I dă biletul).

CARȚERARUL.

Pentru suspinuri și lacrimi de femeii n'umii veiă pune capulă în pericolă, de poți, fă hârtia se sboare în a lui închisoare, pe aripa îngerului seă. (Respinge biletul și se duce).

SCENA III.

ANCA, îndată și ELENA.

ANCA.

Amar mie! Niçi a mea rugăminte, niçi suferințele unui înocentă nu aă putere asupra așestui omă de cremene!

ELENA.

(Seruntând pe Anca.) Anco înbunătățito! Eacca către miile se adaoe o noue și de suferință! Tu care ai leganat a mea copilărie cu vissuri și istorisiri de aură, și din Moldova cu mine ai petrecut pe calea șe'mi pregăti fiul Tzarului, câtă serbare cu bucurie petreșeam în călătoria șea îndelungată prin Polonia și pe la Cavalerii Teutonă, calea cu flori presurată, aerul de temeeră profumat! Încât viitorul preșicea un senin neturburat, ear amu împărtășești a mea pătimire. Spunemi șe ai aflat despre fiul meă?

ANCA.

Amar mie! Nimicū măi dureros de cât în suferință ași aminti trecuta fericeire; de așea niçi o mângâere nu potă ași spune din asta lume, de cât din lumea vissurilor. Mi se pa-

rea că am vedut pe Dimitri cu crucea în mână stând pe turnul Kremlinului, ce se cutremura, dar aproape de a cădea fu reținut de brațul puternic a Sântului Alecsandru Nevski.

ELENA.

Visuri și tot visuri, nimic de adevărat de cât durere și lacrimi. De ași putea spera pe Sântul, carele se adorca ai-ge pentru binele ce a făcut Împărăției Moscvei, că va îndupleca inima ce a crudă a neamiței mele, tu nu ai vedea pe mine înplântată în lacrimi, tremurând pentru drepturile fiului meu și chiar pentru vieța sa! Pentru Dimitri, adevăratul moștean a Tronului. Dar aleu! Ați mă văd nevoită a crede că D-zeu a lăssat soarta oamenilor în a lor proprie cărmă și în dispoziția patimilor!

ANCA.

Doamno! Nu te despera, D-zeu carele din țeri depărtate te a adus ai-ge pentru soarta strălucită, nu te va ossândi până în capăt; prin suferințe va conduce la triumful cauzei ce drepte.

Între barbarii de ai-ge, am însemnat un june cu inima de omenire, și plin de interesare pentru a ta poziție, încât sânt încredințată că D-zeu îl trimete pentru a ta mântuire.

ELENA.

Amar de ațela carile a ajuns a fi oget de compătîmire! Nu compatimita, ce invidiată ași vra se fiu ca atunța când prin lume se respândi auțul că Tzarul cel puternic a Moscvei a pețit pentru fiul seŭ pe o june Română de la gura Dunărei! Atunçe chneghinile și frumușelile Moscvei strigaŭ: oare nu s'a găsit mai aproape o soție mai frumoassă, mai deamnă de cât ațea venetică?

ANCA.

Tzarul știea că pe arbore selbatic hultuind pom nobil are

a produce fructuri albe. de aceea cerul peste el va întinde scutul puternic să-l apere de a fortunelor turbare. acela în-ger te va feri, de e'e. și din viața tinerică vei vedea crescând puternic arbore care va umbri a tale zile. Eū vādū venind Iuri, te las liberă. (*Se duce.*)

SCENA IV.

ELENA și IURI.

ELENA.

Facă un omū compătimitor. Bunule Iuri! Oare aduți mie vre o mângâere?

IURI.

Nu am alta de cât câtră a ta durere se adaogū și a mea, că în contra ordinului supremū omulū subordinatū nu poate nimica face, de nu se va amesteca o ființă supranaturală!

Filantropie, este sentiment aiçe oprit, dau nu stânsū în inima mea! Și eū ași da viața mea ce o duc în serviciul despotismului, ca se mântui o ființă ce a fost menită la stră-luțitul viitor, și ca se usuc lacrimile unor ochi ce inspiră sentimente la care numai Tigrii ar resista.

ELENA.

Ochii și inima mea sunt închisse la toate sentimentele afară la cele de durere, orfană în țara streină, singură portū povoara neferiçirei mele!

IURI.

În unire stă puterea târiea! Deçi cea ce singur nu vei putea isbuti ambū întruniți prin sentiment de simpatie și inter-es nobil, măi ușor vom putea suporta și vom conlucra spre a capata rezultatul dorit! De aceea numi refusă reçoçitate unū sincerū sentiment pentru ambū mântuitor! Asta ni va fi cea măi dulce recompensă!

ELENA.

Spre recompensă, ce rezultat mântuitor poate reuși pentru o femeie, care nu are astăzi de cât sentiment de mamă? Și prin ce mijloace?

IURI.

Deacă îmi dai o rață de speranță, voiî împărtăși planul meu:

Astăzi este ziua solenității anuale în care Tzarul face actul de supunere înaintea trimesilor ambasadori de la oarda de aură Hanului Tatarilor, prin adorarea flămurei sale numite Basmă. [*În secret*]: În mezul serbării și a ocupații publice, voiî avea chipul de a scoate din Cremlin pe fiul tău, carele în vestimul tartar mistuit în cortajul ambassadei, împreună se va strecura până la orda de aură, unde va afla protectorul.

ELENA.

Bine-cuvântate fie dișele, planurile și faptele tale, dară mama sa!

IURI.

Gândește că așel ce te mântue, ar perde pe sine, când așest actul periculos nu l'ar face numai spre a te posseda! Pronunță soarta mea!

ELENA.

Făptuește cum ai plănuit și'ti jur că, vei posseda a mea recunoștința și lauda lumoi. La lucru Iuri! recompensă va fi deamna de întreprindere! [*Se duce.*]

IURI.

Ferișit de așest moment, voiî alerga ca se cooperes la ună actul de omenireă și ferigirea mea se o rescumpăr prin pericolul viciei mele!

SCENA V.

(IURI ANCA.)

IURI.

Anco îmbunătățito! Care și tu în junetele tale ai simțit dulceața unui amor înfocat, fii de ajutor ca se pot împlini dorul inimei mele pe calea leguită, și care pe lângă asta are se ferească patria de fortuna ce o amenință.

ANCA.

Țea ce poate o bătrână, voi da consiliul experienței, a cărui lege este a nu precipita! A nu pluti în contra cursului apei și a vântului, ce cu prudență a conduce luntrea pîntre stîncile care îi pot aduce sfarmare.

IURI.

Așa vorbește Anca cea bătrână, dar atuncea când inima îi tressera în peptu, făptueai în alt mod, de aceea sum astiți orb, nu vedu de cât amorul, carele prin fortun, sigur me va conduce la ferigire.

ANCA.

O dorescu, dar nu despreta consiliul prudentii, spre a nu fi mai în urmă muștrat, știu că femeilor bătrîne, cându li s'a ripit darul frumuseței și a grai, li s'a lassat dreptu indemnitate darul preșigerei, și bobii mei nu mi-au înșclatu niși odată. de voești a vedea chiar cu ochii tăi soarta viitoare, apoi eu mă inserșines de a o descoperi, dar mai înainte ai a te supune la regulele șerute de arta negromanșiei, spune?

IURI.

Spre a cunoaște cu o oară mai înainte de am a trăi, seau a

muri, mi supun la toate, că viața indegissă e mai crudă de cât moartea.

ANCA.

De ai statornica voință apoi vino la meșul nópței la respintinea drumului țelui mare, unde te aștept. Dămi cuvântă de cavaler ?

IURI.

Giur că voiă veni !

[*Anca se duțe*].

SCENA VI.

IURI.

[*Singur.*] La țe fapta! m'a indussă amorulă ? De a lua consiliă de la o Sibilă bătrână ? A fi, seaă a nu fi ! asta țesia ? A fi țerițe numai cu Elena potă fi, fără ea viața numă este dorită. Însă amorul și patriotismul a operat minună în lume ! Conduss de ațeste două sentimente, mă reped pre calea destinulă meă ; și luptând în meșul fortunei șperes că voi agiunge la scopul glorios !

ACTUL II.

SCENA I.

(*Anticamera salonului de paradă.*)

MIHAIL PLEȘTIEF.

O fatalitate a lucrurilor noastre ! Omul propune dar Țeul dispune ! Două poluri opuse se unesc și se resping. Oat de ferice eă mi credeam când Tzarul, dintre toți favoriții sei curtesani și miniștri, pre mine m'a alessu a plini o marea-ță măsura a poliției sale, ca se călătoreșcu de aiçe până la gura Dunărei, spre a peți o soție pentru clironomul tronului Moscvei ! A uni doș Eroș prin interessu de politică comună și a çimenta aça aleație prin legături de familie, era o sarçină atât de onorabilă, pentru că assigura unirea Nordului cu partea răsăriteană a Europei, și prin cultul Ortodoxsiei în viitor a întinde domnia Moscvei peste popoare numeroasse care prin istu mijloc legate. se vor face organe a interesselor noastre. Toate resspundeau la istu plan politic a Tzarului și recunoștința sa cătră mine sporea din di în-çi cu închegarea fericierei sale casniçe. Când din neneroçire jalusia și rivali-

tatea Tzarinei Sofiea cu nora sa Elena a turburat cursul celū prosper a dinastiei.

Caracterul cel crud a Tzarului din natură îl facū tiranū, câte jertve a ambiției, a jalusii și a nemoralității sale aū acufundatū în miserie și în mormântū !

Bravul General Cneasul Roștovschi și Ivan Petroviči, tororați și massacrați din ordinul seū prin moarte a rescumpărat repaosul și recompensa ce meritaū a lorū serviții către patrie !

Și oare se poate uita catastrofa bravului Hatman care pe meritul cunoscutū resemă driturile sale, ear nu pe fantasiaea Tzarului, și pentru asta ședea anī îndelungați în închissoare, de unde prin o strategimă lingușitoare cređu se scape, dīcând că a vissatū cum că Regele Poloniei legat s'a adussū la pișioarele Tzarului. Așesta însă în inimă prefăcută a dīs vissetorului, că întru adevăr așa are se fie, dar până atunçe elū se aștepte dīua aceea la închissoare. Cine poate înșera numele muerilor de la barbații lor ripite și șcenile de oșcenitate, de ireligie către clerū făptuite de așestū tiranū ! Adevăratū că faptele cele încruntate a începutū a lipsi, dar poflete tot ea rămassū deși anī a lāngeđitū energia sa totuși rēulū nu s'a stīrpitū, că în neputință însuși a façe rēu, elū se purta astăđi de preponderența soției sale ceī june, a careia energie și voință domneasă preste toate ! Însă eacco ea vine, prudența și arta !

SCENA II.

PLEȘTIEF și SOFIA.

SOFIA.

Rură tāmplare este a ni întēlni în astă curte unde eu's soșica iar tu mīnistrū Tzarului ?

PLEȘTIEF.

Caŭsa este că funcțiile mele mă țină une-orî pre departe de aice, alte dăți ear pre aproape, adecă în cabinetul Tzarului, și une-orî la mari serbări, întru care potă numera și minutele când amă fericire de a vă întalni.

SOFIA.

Cuvinte demne de un curtesană și cavaler care se vede că s'a aplicat a fi galant cu prinçessa Elena în cursul îndelungatei călătorii ce a făcut cu ațea femeie luțeaferă a țerei barbare de la Dunâre, și care cutease prin tunică a resbela cu o Pațologă ! Când știm că duioassa mamă a lui Dimitri mai are aice și alte oțete de duioșie, între carii tu nu ești singur ! Amoră vechi nu ruginește !

PLEȘTIEF.

Tzarina ! eartă deacă la asemenea dișse voi uita respectulă ce vă sunt datoră. Nenoroțirea Prinçesei Elenei imi impune datorica a apară onorulă și a țere satisfacție. Tzarina are de agiuns curtesani și cavaleri, carii la ordinul vōștru cu bucurie vor vārșa sãngele, alegeți pe unul dintre ați mai bravi ca arma se aleagă cu mine dreptul ațestei cause

SOFIA.

Nu te prea esalta, sãngele tău ar provoca prea amară lacrimă, conserveasil pentru o caūsă mai nobilă, solenitatea de ađi cu ambassadorul Tatar, arc nevoie de prudența neturburată a diplomațicei voastre.

splendoare. încât să se minunese Tatarii Datuleaŭ ospetulŭ
cel de buna venire?

PLEȘTIEF.

Toate s'a deplinit, în sălonul cel mare s'a înșerat toate
clasele Statului, clerulŭ, boeriŭ. reprezentanții comerțului toți
în a lor vestminte de paradă.

IVAN (*i dă o hărtie sigilată.*)

În astă hartie secretă, care o vei deschide în cursul sole-
nităței, vei găsi instrucțiunile mele, care se le plinești până la
una cu cea mai mare scrupulositate, se mai proclamesă po-
porului adunat în peață, că după încheierea solenității, se va
da în publică unŭ ospetŭ Împărătescŭ, despre care sê se
aducă aminte în analele Moscvei.

Ah! cât de grea este povara unui Prințipe, și totuși niț
unul se ferește a o purta! Multe încă îmi rămân a pregăti
pentru succésul planului meu! Ear tu nu pregeta a ese-
cuta cele ordonate. (*Se duce.*)

PLEȘTIEF.

Multe fâse a îndelungatei mele vieți în serviciul Statului
am petrecut, deie Dumneđu, ca și asta, poate deperma a
mea lucrare, să se încheie cu bine.

SCENA VI.

[Salonul de paradă, spre stânga tronul Tzarului. Cu
sunsetul unui mars, defileasa guardia Strelitzelor si se în-
tsera parte lângă tron, parte în fund, clerul, si represen-
anzii altor clase.

Tzarul, tziind pe Sofia de mână si urmat de Vasili, se aseză pe tron. Vasili stă pe o treaptă, ear Elena în vestmintele negre sede pe o strada mai gios. După aceea vine.]

HEROLDULŪ.

Prea-străluçite Tzarule ! Usbecū Martaban, trimessul Hanului cu ai sēi doi Ministri a sossit, și çere a se înfăçoșa pentru plinirea actului solemnel, prin adorarea flamurei Tatarē.

TZARUL.

Vie trimessul Hanului, ca în fața lui D-çeu și a Moscoviților se primească actulū mult mai mărețū decât ori când.

[Cu sunetul marsului defileasă cortejul Tatarū cu bandiere. Usbecū cu ai sēi ține pe capū flamura numită Băsma, ear Ministrii sēi ducū banliera cu insignă Tatarē : Soarele, luna si dragonul înaripatu. După çe a statut în fatza Tzarului, i presenta flamurea spre adorare. Acesta se destinde repede de pe Tronū, apucă Băsmuna o aruncă la pământ si călcând'o sub piçioare, z.çe:]

În fața çerului și a Moscoviților declarū de infamū acestū actū ovelitorū pentru Creștini. Moscva recăștigă açi a ei Suveranitate și dignitate, Usbec ! Sclavū a păgânului, capetele Ministrilor tēi, se cadă amu pe pragul Cremlinului. ear ție lassū viața ca seaduçi domnului tēu al meu re-punssū și çele çe veți, spunei deacă ar cutesa se mai inoescă a sa pretenție, apoi se mē aștepte în tabera sa, unde niçi oarda sa de aurū niçi gvardia în ferū invescută, nu'l vor feri de osînda meritată. Gvardia pliniți ordinul !

(Gvardia apucă pe çii doi Ministri, li leagă mânele pe spute, arunca pe capul lor un velū negru, si'è duçe la moarte, ear pe Usbecu liber il scapă din salonu.)

Astăzi se plicnește profeția lui Monomach: că Imperiul Moscvei nu va avea de margine de cătū Resseritul și Apusul soarelui!

(Tot cortejul cade înaintea Tzarului la pământ, și strigă:)

Vivat Tzarul nostru, astăzi Moscva é liberă!

(Cu sunetul marsului Tzarul și cortejul se depărtează.)

SCENA VII.

[Apartamentul Sofii.]

SOFIA.

Soarta mea a agiuns astăzi la apogeul ei, nu am de acum pe nime a invidia. În actul cel măreț am ședut pe Tronul alături cu Tzarul și lângă mine fiul meu, ear rivala șcdea la picioarele mele! Pe când fiul ei Dimitri duce la întunerică închissoare a sa viață, deacă nu voi scurta o prin sateliții mei. Dar eată credinșiosul Iuri!

SCENA VIII.

SOFIA și IURI.

IURI.

Dupre ordinul vostru, strălușita Tzarină! Amū șerșetatū despre junele încarșerat, gvardiile își plinescū cu severitate instrucțiile, și nime din partisanii șei nu cutease a se apropie de carșere; datorū sum însse a raporta că între poporū suna oare care murmură.

SOFIA.

Nu m^e voi ast^empera mai 'nainte de a decapita pe șefi
partisanii s^ei și chiar pe fiul Elenei al fa^çe nepericuloss^u prin
o mursă, prin care se va restatorniçi liniștea în Moscva.

Pr. Stoenil

ACTUL III.

SCENA I.

[*Apartamentul Sofiei, ea singură.*]

SOFIA.

Am triumfat ! Dar nu é de agiunssă ca încoronatul Tzară de Moscva, se plece ađi a sa cărunți ęerbięe înaintea unei Paleologe, este neapărat a lta așa măsuri ca niți în viitor se nu poate în nestatornicul sêu caracter a scapa din leațurile mele.

Ce tēmplare fericită pentru sfărămarea inemięei mele, ea însași s'a preparat a ei cădere prin complotulă ęe l'am descoperit și prin care umblă se fugă cu fiulă ei în compania trimeșilor Tataři. Asta îni va fi o nouă armă.

SCENA II.

SOFIA IURI.

IURI.

Străluțita Tzarină ! Prinęessa Elena ęere a vé vorbi și vé roagă ai acorda câteva minute.

SOFIA.

O rugămintă pleacă nu potú nimănuea refusa. Vie!

SCENA III.

SOFIA, ELENA.

ELENA.

Tzarino! soro! nu știu care din aģeste douâ titluri mai lesne vor resbate la inima ta, care s'ar cuveni se fie duiosase pentru a noastre legături de familie.

SOFIA.

Tzarina am fostú mai înainte de a fi supussâ la o legătură nedorită care până acum n'a produsșú de cât amare fructuri. Titlul de sorâ țe ai invocatú, nu potú refusa fiind toți frați dupre Christos.

ELENA.

Casul pentru care am solicițat ați vorbi nu é motivat de ambiție, și pentru că amintești legea lui Christos, în numele lui te rogú a mē asculta cu blândețe.

SOFIA.

Mai înainte de a trata despre aģel cas, bine ar fi se lámurim casul odoarelor coronei. Aduți aminte că Tzarulú spre a semnala a sa bucurie despre nașterea nepotului sêu Dimitri, a voit sâ'î dâruească odoarele aģei întêi a sale Tzarini, înssâ aflândú că eú le am fostú datú Mariei verei mele, dupre

păra care tu ai făcută a esiliatū pre dānsa împreună cu soțulū ei. Apoi oare aḡeste le potū eū uita?

ELENA.

Sântū nevoită a declara, că în arta de a întuneca adevărulū, prin calomniū, ai surprinssū religia Tzarulū, care domnește aḡi sub a ta epitropie, și prin astā adaḡi Imperiulū la cădere precum tu și a ta familie prin asemenea uneltiri aḡi grăbitū suruparea Imperiulū Bisantulū.

SOFIA.

Cum, oare cuteḡū tu s fi de rēu ogur pentru mārirea Moscovei și a degrada pe puternicul Tzarū? Dar oare nu cunoscū eū, complotul ḡe ai urḡit a fugi cu fiulū tēu la oarda de Aurū și de acolo prin malcontenḡii al proclama de Tzar și a resturna de pe Tronū pe Augustul Tzarū, socrul tēu?

ELENA.

A fugi de rēul spre a scapa de nemeritata ossāndā este dat aḡelui neputinḡiossū; dar ḡiḡerea că, plānueam a proclama pe fiul meū de Tzarū, este o calomnie vrednicā de o bisantinā, care însoḡește pe Tzarul la crimenele ei.

SOFIA.

Tu cutes a blestema numele ḡelū august a Tzarulū? Și a te faḡe compliḡe al atentatului contra Maiestētei Sale. Asta a trecut peste marginea răbdērei mele. Mā ducū sēi descoperū toate.

ELENA.

Dute că alta nu ḡtii de cât a învenina familia și a te bucura de durerea și de lacrimile ḡelor assupriḡi.

SOFIA [*arătând o hârtie.*]

Eacca în mânele'mele amă planulū înscrișșū și corespon-
denții'le tale cu dușmanii. cum și în ce modū ai știut a demo-
ralisa chear pe Iuri credințiossulū meū pajū ! de s'a asociatū
la crimencle tale.

Italianul Aristotele, pe care Tzarul l'a chemat cu alți ar-
tiști de la Veneția pentru construirea și înfrumusețarea edi-
ficiilor Cremlinului, trecând prin Moldova, din ordinul părin-
telui tēū, și dupre a ta pâră, s'a arestat acolo ca un crimi-
nal, și numai în urmarca mijlocirei Hanului Mengli Geraī a
putut recapata a sa libertate. Toate ațeste sunt marturii a
întrigilor tale spre a discredita în străinū pe Tzarul și a pune
focū în sinul familii sale.

ELENA.

Nu amă a răspunde ție care ești astîdi pârîtoarca mea
și giude, sum în mâna ta, dar cugetă că și tu ești în mâna
tui D-đeū, care nu va îngădui sē se calce dreptul sub pi-
cioare, și până în urmă se triumfese crimenul. Eu te lassū în-
tru mustrarea cugetului, de'l mai ai, și mē ducū se adaogū
cătrefe lacrimelē vērșate unū tribut la durerea mea. (*Se duțe*).

SCENA IV.

SOFIA (*singurū.*)

Mē temū că șoptele neamișilor meī, care sporesc, se nu agiun-
gă în publicū și la urechele Tzarului, încât se deștepte a sale
prepussurī care cu atăta artă și osteneală am știut a ațepi Casul
ar fi gravū și ar resturna toate planurile mele de a se dec'a-

ra fiul meu de moșteană a Tronului. De aceea se mî folosescî de exemplulî ce de curînd a dat în Veneția Lucreția Borgia [reflecteasé]. Prin secrete uneltiri se punî la cale ca pe șefii opozițiî sîi cheme Magistratulî la unî publicî banquet, la care arta Venețicanâ va ști se administrese o murse ce mî va scapa de șefii opozițiî earî pe alți i voi acufunda în soteranele Cremlinului unde a lor voaçe rebele se va stînge cu viața lorî. Deçi la lucru! Lucreția Moscvei! Precum Italia admira arta și energia femeei istoriçe, deasemene analele Moscvei vor înregistra a mele fapte dinastiei mîntuitoare. (*Se duçe*).

SCENA V.

[*Apartamentul Tzarului.*]

TZARUL [*vine acufundat în gînduri.*]

Ce datorie în a sa poziție se cuvîne se aibî unî Domnitorî! Prin proprie conștiinșă, omul se giudecî pre sine, aprețuește binele și rîul ce face, giudecî despre dreptulî și nedreptulî; dar Filosofii lumei nu se unescî asupra naturei așestuî simșî, raportuindu'l unî la resonul, alți la sentibilitatea; mie se pare cî elî este un amestic de a nîndouâ ca pe cînd resonul înțelege caracterul esenșialî al actiî. el o evaluecî de bunâ aî rea, sentibilitatea atunçe se bucurî de binele plinitî, precum ea atunçe suferî despre rîul. Dar legea unî Domnitorî pe a sa sentibilitate umanâ ossîndește la tâgere.

Dupî ce D-deî m'a șertat cu moartea timpurie a întîi nîscutulî meu fiî, el m'a mîngîct cu nașterea unî nepotî! Dar oare potî eî ști, de nu'mî va fi așesta unî Absalonî?

carele se ucidă pe fratele său și se revolte asupra părintelui său? Unu omu dedatū patimei ambiții nu se spario de greutățile ce întimpina în calea sa; elū se prefațe, se metamorfeasê, și natura sa o supune patimei.

Dar departe de mine sê fie așeste considerări de rău ogurū! Tzarina mi-adussū de la Bisant profeția, ca aiçe, în sinul Mosevei, se renaște antica santa Împărăție . . . Eacca și ea vine ca se distragă tristele cugetări ce mē împressoarā!

SCENA VI.

TZARUL, SOFIA.

SOFIA.

Bine dișū fie Tzarul! Tu stânca credinței Ortodoxse, de care se sfarmā fortuna cea neamicā! Eū vineamū se supunū a mele idei, care cumpenite de a ta dreaptā giudecatā, sê fie de povățuire în împregiurările de față.

TZARUL.

Propunerile tale imi sunt tot-d'auna plăcute ca unele ce se rađimā pe a ta înțelepçiune și pe amorul câtrā mine.

SOFIA.

Tzarule! Tu ești puternicū, dreptū, și duiossū. Neamičii a simfițū forța armelorū tale, Nația te proclamā de simbolū a dreptății, și familia ta te adoreasā pentru simpatiea ce ai în favorul ei. Toate așeste însā nu te scutescū de pericolul ce te împressoarā!

TZARUL. [Cu întartare.]

Spunemi, descoperemi numele criminalilor, ca sêi detunū în pulbere!

SOFIA.

Eartă de voi pronunța un nume ce'î este prețuossū!

TZARUL.

De ar fi orî çine, chear nora mea Elena! . . .

SOFIA.

Tu ai çissū!

TZARUL.

Poate se?

SOFIA.

Lucrul nêcresutū, însê amu dupâ ce știi pe autorul, apoî se cunoști și faptele sale. Se știi deçi că abusînd de caracterul çel, sacru de ambassador, Tatarulū prin uneltirile unūi al têu confident, s'a fost însoțit la çrimenul de Les-Maîestate.

TZARUL.

Nu se poate! Çii ce mê încungiurâ sunt aprobați credinçioși persoanei mele și interessului Statulūi.

SOFIA.

Giudecâ despre gibaçia Elenei, deacâ ea a știutū a façe traditor pe çel mai credinçiossū al têu servitorū.

TZARUL.

Pe çine? Nu'mi ascunde adevêrul!

SOFIA.

Pe Iuri! Numaî catastrofa, ce a pâtimit ambassada Tatarâ, a putut pune pedecâ realiserii açeștiu crimen. Însê cre-

de că conștiința este foarte întinse, și așteaptă numai momentul de a prorompe și a surupa opera glorioasă a geniului tîu.

TZARUL.

Urgia mea asupra culpașilor va fi rezultatul dreptății, deace voi convoca consiliul ca se judece în publicu această afaçere a Statului. Dă, în numele meu, ordinul a se aduna Consiliul chiar astîzi, chiar îndată în salonul Cremlinului, ear tu prepare pe giudecători. (*Se duçe.*)

SOFIA.

Mê ducă se esecutesă ordinul Tzarului meu. [*Se duçe.*]

SCENA VII.

IURI. [*Vine din partea opussă.*]

Çe fatalitate ca planul meu, urdit cu atâta prudență, să seminicească de catastrofa politică cu Hanul Tatar, prin care s'a amănat, poate pe tot deauna; a mea feriçire! Çe soartă mê aștepta, deacă din gearăle Sofii reușam a elibera pe Elena, astă dină și singurul oget a dorinței mele. Știu că Bisantina ar fi qvalificat de tradare a mea faptă filantropă, dar recompensa mea ar fi fostă amorul care ea mi a giuruit de o scapam cu fiul ei! Totuși amorul mê insuffă o nouă speranțe, mê voi aplica se nu perd încrederea Tzarului și la cea întei ocașie se realises unica me dorință.

Amor și fortună! Împrumutațimi a voastre arme vinçitoare, ca se triumfesă sub a voastră umbrire. Feriçe de mine, când voi putea culege fructulă suferințelor și a constanței mele.

Dar cacca Tzarina.

SCENA VIII.

SOFIA și IURI.

SOFIA.

Cum Iuri? Favoritul meu pajū! Se vede că credința cîtră a ta Tzarina te a reținut aice, și te-a împedecata calca pe urmele Hanului Tatar? Întru adevăr sum recunoscătoare unui asemenea actū loialū, și mē cred îndatorită ai da publica mărturie de laudă.

IURI.

Ași bate joc de ațel învins nu este mărturie de o inimă generoasă, și Tarina mea ar putea a se mulțemi de ațestū triumfū care înalță numele ei și întemeese a sa înriuire în inima Tzarului și adaogē respectulū Mosevei.

SOFIA.

Ţea care mai mult ambiționesū este ca nația se recunoască a mea dreptate, care recompense credința și pedepsește felonia; și asta voi astăđi sē se aplicē pe capul credințiosului meu pajū, la care spectacol poate se fie fațe și a sa đinā, drept suvenirē a taptelor țe ea a produssū prin a sale artifiții.

IURI.

Fie și ațeastā faptā deamnā de o Bísantinā, ațtept cu resignație capetul torturei mele. (*Se duțe*).

SOFIA.

Neprițeputul june! Lasse pe Tzarina sa cātrē care fl leagă respectulū și recunoștința, țe dā preferența unei venetițe!

Astā lovire va sātura a mea sete de vendetā, mergū se preparū pe Tzarul.

SCENA IX.

(*Infăzosează carçerea cu puzzine și ordinere mobile, pe masă se află o carte bissericească.*)

DIMITRI. (*Sede pe unii scaunii.*)

În lacrimi și în suspinuri se strecoare țilele mele! Moartea m'a despărțit pe tot deauna de unu bună părinte ce era amorul și gloria Moscvei! Ear tiranii mei, măi cruți de moarte, mē despărțescū de o mamă țiuoassă! Nu am alta decât suvenirul fragidei mele junețe, când sub auspițiile unui părinte, mē deprindemū în artele de oștean, ca se apărū patria și se susțin onorul familiei în câmpul țel întinsū, ear amu nu mi s'a lassat de cât istū îngustū locașū, decât dorulū maiței, și astā carte sântā unde's înregistrați martirii cari a pătimit pentru sânta lege și dreptul; asemenea și eū, victima alū ambiției, sufer grea martirie.

De ași putea se mē espicū cu tirana mea, ca si'i giur, și siī daū înscris cā abdicū la drepturi ce amu sânt motivulū sclăviei mele, ași țere se mē trimatā cu oastea spre a combata pe Tatari, și prin sângele meū a rescumpara libertatea seaū moartea, cā mama mea m'a învățat cum cā virtutea și încrederea în Dumnețēū aducū recompensa după suferință.

Mē ducū în chiliea mea se mē mângăi cu țel de sus, unicul meū confident. [*Se duțe.*]

SCENA X.

(*Peazza Cremlinului.*)

ANCA, VASILII.

VASILII.

Măi spūnemī, buno Anco, despre ațel june care audū cā

este închisă susă în Castelă. Sermanul ! poate are și elă mămă, poate suferă și este lipsitū de nutriment ! Mi s'a spusă multe istorisirī de copil nobilī furatī de Tzigani, și mistuiți prin păduri, unși pe față cu funingine ca sē nu se recunoască, încătū sermanū de nevoie se deprinsēse la țiocanū și ealēū. Apoi de și aięe nu avem assemene barbari, nu înțelegū de ęea l'a închisū acolo pe aęel june ? Cumū ași dori ai da unū ajutoriū ! Oare cumū se facū ?

ANCA.

Unū copilū ca tine, nu poate face nimica fēră ajutorulū părinților, și mē temū că îi ar fi rânduitū închiderea aęelui june.

VASILII.

Deacă eliberarea sa de la părinții mei atērnă, apoi îndată mē voi arunca la pițioarile lor, și voi ruga atăta până vor elibera pe bietulū june ! Dar până atunęe oare nu l'ași putea vedea macarū unū picū ?

ANCA.

Asta atērnă de la D. Pleștiefū. Deacă ilū veī putea îndupleca de a satisface a ta curiositate inoęentă.

VASILII.

ęe noroęire, eacca elū vine !

SCENA XI.

PLEȘTIEF *si ęei de mai 'naintē.*

VASILII.

Cătū mē bucurū a te vedea în istū momentū.

PLEȘTIEF.

Bine faci că nu uiți amorul ce am pentru fiul Tzarului meu, când erai pruncu te purtam în brațele mele, ear amu te conservu în inima mea.

VASILI.

Dei așa dămî adî o nouê dovadă de ațost amoru.

PLEȘTIEF.

! Sum gata a face câte'mî sunt prin putință. Çere Tzarule!

VASILI.

Nimicu mai ușorū, acolo în ațel turnū se află închisū un june țeva mai mare decăt mine, eū îl aud uneorî gemînd și chemând, dar nime i rêsponde, așî voi se afiu cauza suferinței sale, și ca un fiu a Tzarului sê raportes pârintelui meu, care nesmintitū a ordona a se elibera și a se trimete la pârînții seî, ear mai alesū a se pedepsi ațel ce a cășunatu astâ nedreptate.

PLEȘTIEF.

Sentimentū foarte demn de o inimă nobilă, eū te voiū duce pe unū minutū, numai ca se cunoști timpuriū suferințele omenești. (*Luândulū de mînă se ducū amîndoi.*) ;

SCENA XII.

CARÇERE, DIMITRI.

[*Dimitri, dormindii pe scaunii se trezeste la sunetulii din afará.*]

DIMITRI.

Çe aud? Ainar mie! Asta nui oara carçerarului ca simi aducá merinde, poate vin se mē ducá la moarte! [*Spáriet se tupileasú în un ungeriú.*]

SCENA XIII.

PLEȘTIEF și VASIL. [*Cu Strelitzi înarmatzi.*]

DIMITRI.

Lasățimá! - Lasățimá ca se mai trâescú, a ușide în carçere fără giudecatá nu este loeal, dațemi o spadá ca se çercám soarta armelor.

VASIL.

Arma mea este inoçența, nu vinú ca fiul Tzarului se te provocú, çe ca un june se împart a ta soartá seaú macarú ași voi a o ușura [*Îl ea într'o parte.*]

Ca se arát cât împartașescú a ta soartá, am deçidatú a rămânea aiçe cu tine, a nu eși din Cremlin de cât cu tine, seaú numai mortú!

DIMITRI.

Sentimentú nobilú, dar stréinú între ațești muri!

O amiçe generoase! Cum potú eú admite ca o ininá așa de virtuoașá și inoçentá se sufero o osindá nemeritatá. Urmease destinulii care te cheamá la unú viitor glorios, eú de soartá condamnat, voi încheiea ñiua mea înaintea sârei!

VASIL.

Nu, frațe, tu nu mē vei întreçe în puterea sentimentului

de amiçiie, eũ rãmãnũ lângã tine, și asta voi declara Ministrului.

(*Cãtrã Plestief tare*).

Eũ vê sum recunoscãtor cã mi'ați adus la fratele meũ, nu frate de un sãnge, ce eũ voi sei fiũ frate a suferințelor sale, eũ rãmãn cu dãnșul aiçe. Dute și spune Tzarului cã în locũ de unul are doi prizonieri în Cremlin, și niçi o forțã nu mẽ va despãrți de dãnșul !

PLEȘTIEF.

Amarũ mie ce faci Tzareviçi? Tu perđi, pe ațelũ ce voești al apãra, dar și pe mine carele amũ cutesatũ a te aduce aiçe în contra ordinului supremũ.

VASIL.

Fie, ce va fi ! Doi prizonieri sunt pentru unũ Tzarũ mãi prețuoși de cãt unulũ !

(*Plestief disperat se duce, ear junii se înbrãzozaze*).

SCENA XIV.

[*Apartamentul Sofii*].

SOFIA. [*Intrã intartatũ*].

Nu invanũ a fost prepusurile mele cã Pleștiefũ ẽ subgiugatũ de amorul neamiçeii mele. Ațeste mi le-aũ adeveritũ esploratorul, vẽdũ cã vine amicul meũ. En se audũ vestea ce mi aduce.

SCENA XV.

SOFIA și unũ ESPLORATOR.

SOFIA.

Ce știre mi' aduči ?

ESPLORATORUL.

Tzarino, amă descoperit că Elena și Pleștief împreună cu Tzarevitz ȝel june a intratŭ în turnul Cremlinului, de aȝea vin se te avises.

SOFIA.

Cumŭ ! a cȃlcatŭ Gvardiile supremulŭ meŭ ordinŭ ? Comendantul sŭ fie sŕneȝatŭ, ear Streljiŭi trimeși la Sibirŭ.

ESPLORATORUL.

Amȃndoi juniŭ ședŭ la unŭ locŭ și Tzarevitz nu voește, a se despȃrți de prisonierulŭ !

SOFIA.

Cheamȃ pe Pleștiefŭ se vie îndatȃ aȝe.

(Esploratorul se duȝe).

Eacca rezultatul indulȝenȝii mele de nu amŭ ordonat a se decapita ȝelŭ întŕi șerbŭ ȝe s'a abȃtatŭ de la voinȝa mea ! Dar resursele mele nu sunt încȃ esaurate; de Pleștief amŭ încȃ nevoie, de aȝea il voi menaja și il voi înlesni de a direȝe sminta ȝe a comisŭ, tot pentru aȝea Elena eterna causȃ a supȝȃrilor mele.

SCENA XVI.

PLEȘTIEF și SOFIA.

SOFIA.

Eŭ știŭ cȃ Miniștriŭi nu aŭ inimȃ, cȃ sunt surȝi la voȝea

omenirei, apoi unŭ veteranŭ ca tine, cum te ai înduplecatŭ câtră cele de mai nainte abateri a mai adâogi o nouă complicație? Și care ar putea se aibă niște rezultate funeste!

PLEȘTIEF.

Tzarino! Eartă dacâ eŭ nu sumŭ din ații Ministri carii surđi la voața inočenții se potŭ face partași de crime! În-telnirea a doi junii sub a mea priveghere, nu aduțe Statului niți unŭ pericolŭ.

SOFIA.

Nime nu poate respunde de viitorŭ; de aceea, eacca modul prin care se vor paralisa consecvențele ce nu întrê în planulŭ meŭ.

(*Idă o fiolă*) Eacca ațest lievorŭ narcoticŭ, dulce la gustŭ, administrese'l la amândoi junii, și când vor fi bine acufundați în somnŭ, pe Vasili se'l transportesŭ în apartamentul meŭ, ear Dimitri se rêmâe în turnŭ. Luŭ Vasili, când se va tresi, și se va vedea ear singurŭ, întrebând de Dimitri, ve respunde că nu știi nimica, că el a visat șçena care pretinde că ar fi urmatŭ, și în istŭ modŭ se va repara smita.

PLEȘTIEF.

Vêdŭ că de a eși din istŭ labirintŭ, modul ce ai imagiat este unicŭ, și eŭ mê ducŭ se'l punŭ în aplicație. [*Se duțe*]

SOFIA.

De ași vedea mai degrabă pe Vasili în brațele mele, și de Dimitri se nu audŭ niți o-dată! (*Se duțe*).

SCENA XVII.

[*Cabinetul Tzarului. Tzarul întrînd repede*].

TZARUL.

Cum toate se precipitează în astă lume! Un val mîna pe altul pînă cînd riul se acufundă în Ocean!

Interessul Țel ȃ mare a Statului cu Tatarii, spre gloria Moscvei l'am finit, oare mai gre ȃ se'mi fie a pune la cale interessul casnic ȃ! Concursul ȃncungiurȃrilor straordinare a adus ȃ starea de fa ȃ în grea complica ȃie, deacȃ nu o voi lȃmuri e ȃ, poate se nascȃ un viitor ȃ care va resturna ȃ și va nȃmiȃi ȃele ȃe am urȃdit. Antȃgȃtatea din scripturi sȃnte și profane a lasat exemple barbaȃilor de Stat ȃ care mai nȃainte de toate a preferat binele public ȃ și a sacrificat chear familia lor! Deȃi ȃe mai balanses ȃ? Brutus ȃ intȃi și aȃel ȃ al doilea mi-a ȃnsemnat calea! Nu inima pȃrintcascȃ, ȃe binele Statului se fie aȃi giude și esecutor! Mai ales ȃ cȃ aȃi se cuvine pedepsi douȃ crime, aȃel de Les-Maȃestate și aȃel comiss ȃ cȃtrȃ un ȃ șef ȃ de familie, și a'mi conserva amorul ȃ Sofii ȃe este mȃngȃarea și raȃdemul bȃtrȃneȃelor mele. Așȃ dar sorȃile sunt aruncate, se nu ȃntȃrȃdiu a culege aȃea mai favorabilȃ, [*cheamȃ*] Heroldul Statului! se anonsese deschiderea ȃnaltului giudeȃu.

SCENA XVIII.

TZARUL și HEROLDUL

TZARUL.

Adunatu-sȃu toate corpurile Statului, și reprezentanȃii lui?

HEROLDUL.

Sala ȃea mare s'a umplut ȃ de deregȃtori ofȃciali, și piaȃa

palatului este încungiurată de un număr de oameni care cu nerăbdare așteaptă deslegarea Consiliului Ministrilor și a ta supremă sancție.

TZARUL.

Fă cunoscut Tzarinei și curții sale ca să se adune în giurul ei cu toată parada. Că eu nu voi întârzi a veni acolo.

HEROLDUL.

Mă duc se executese ordinele suverane a Tzarului meu!
(*Se duce*)

SCENA XIX.

TZARUL. [*Singur.*]

Astăzi nu sum alta decât Tzarul a Moscvei, ca acesta se lucrează, înlăturând toate alte sentimente și neputințe omenești Puternice Deule! întărește inima mea, și dă limbei mele eloquenta de a putea convinge pe supușii mei de dreptatea mea, că chiar sentimentele mele le supun binelui public. Întărit de această decizie mergu se o pun în lucrare ca să arăt că bătrânețele nu a lăngădit simțul meu de dreptate. (*Se duce.*)

SCENA XX.

SALONUL DE PARADĂ.

[*In sunetul unei muzici à la sordina, defilează cortegiul și dregătorii Statului. Vine apoi Tzarul și se așează pe Tronul lângă dânsul alături de Sofia.*]

TZARUL.

(*Cătră Adunare.*)

Credincioși supuși ai mei! În cursul domniei mele, Mosc-

va a  cercat a mea dreptate  i zelul pent-ru binele Statului, toate  ele-alte considera ii erau străine politicei mele, dar  ca Autocrat  anules  ast i  ncheierea Consiliului provocată de personale intrig !

Bunătatea mea a fost  nal at pe nepotul meu Dimitri la rangul suprem ,urgia mea l'a destins de pe a est grad , pentru că el  se aleasa cu muma sa spre a mă oltragea. Fa em  binele la a ii cari ni iubesc , oare cuvine-se deasemenea a se purta c tr   ii  e ni uresc   i ni ultragease?

Elena  i fiul  ei se făcură nevredni i amorului meu  i a gra ii domne ti. Dimitri de ast i înainte nu va mai purta titlu de marele Cneas ; numele său se nu se pronun e în rugăciunile biserice ti,  i  nchissoarea lui în Kremlin  i de amu se asigurese pa ea politică  i casnică! De ast i proclam  pe Vasili de Tzar clironomĭ a Tronului Moscovei. Elena se între la Monastire, ear pe partisanii ei să se trimat  la Sibir .

CURTEA.

Gloriea drept tii Tzarului! S  trăească Vasili! Tzarul viitor!

POPORUL.

Se trăească Vasili Tzarul nostru  el june!

TZARUL.

 tiu c  a est act  va rumpe legăturile de ami i ie persona-

le cu Domnitorul Moldovei! Dar așea țe nu poate astăzi uni simpatiea, mai târziu va opera politica care minește Moscvei un mânossu viitor!

SCENA XXI.

[Și țea de pe urmă.]

TZARUL și HEROLDUL.

HEROLDUL.

Străluçite Tzare! Piatza Cremlinului s'a umplut de unu poporū întărtat. Toți complângū soarta osânditului june Dimitri și profereasă țeale mai grele imprecății asupra Tzarinei țe o considerē de urđitoarea așestu actū tiranicū. Vin se ordonați a se împrăștie turburătorii prin forța înarmată, spre a nu spori în o publică rescoală?

TZARUL.

Măsura de a înfrâna patimile poporului de-a-dreptul prin forța, l'ar putea mai mult întărta; mai bine este a se lăssa sē se resuffle în voçiferății, și apoi lăturalnicū ai tae nervele furii prin arestuirea capilor, și a lor îndepărtare ca sē se eserçitese la Sibirū cu vênatul fiarêlor selbatice spre a mai spori venitul visteriei prin tributulū de samurī. [*Se aude din afară mare sgomot de voaçe a barbatzilor și a mameior aesperate*].

HEROLDUL.

Auđi Tzarule! rēcnetele poporului întărtat și a mameilor desperate! Numele august a Tzarinei prin imprecății si ocări se osândește la eternă defăimare! [*Tzarul întristat își ascunde fazza în mantia sa*].

[*Cortina cade*].

